

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljale višji sodniki dr. Boštjan Zalar kot predsednik ter mag. Damjan Gantar in Liljana Polanec kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Alenke Semeja kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: SPL d.d., Frankopanska 18/a, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Pirc Musar & partnerji o.p., d.o.o. iz Ljubljane, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Zaloška 59, Ljubljana,

zaradi varstva osebnih podatkov,

o tožbi tožeče stranke zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 0711-2/2015/55 z dne 28. 10. 2016,

na seji 14. junija 2017

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi in se izpodbijana odločba Informacijskega pooblaščenca št. 0711-2/2015/55 z dne 28. 10. 2016 odpravi ter se zadeva vrne toženi stranki v ponoven postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna povrniti tožeči stranki stroške postopka v višini 285,00 EUR, povečane za 22%, v roku 15 dni od vročitve te sodbe.

OBRAZLOŽITEV

1. Tožena stranka je z izpodbijano odločbo ugotovila, da tožeča stranka za obdelavo osebnih podatkov posameznikov Ervina Kostelca, Viktorja Švikarta in Jelke Matulič, ki jo z uporabo videonadzornega sistema izvaja na štirih vstopno-izstopnih točkah, ki se nahajajo na občinskih cestah v sozeski BS3 v Ljubljani, nima zakonske podlage (točka 1. izreka), odločila je, da mora tožeča stranka v roku 15 dni od dneva vročitve odločbe na štirih vstopno-izstopnih točkah prenehati z videonadzornim sistemom snemati in obdelovati osebne podatke navedenih posameznikov ter v istem roku iz videonadzornega sistema izbrisati video posnetke z njihovimi osebnimi podatki (točka 2 izreka), pod tč. 3 izreka pa je odločila, da v tem postopku posebni stroški niso nastali.
2. Tožena stranka v obrazložitvi odločbe opisuje potek prvotnega postopka, ko je najprej zahtevo vlagateljev o prenehanju obdelave osebnih podatkov zavrnila, nakar je Upravno sodišče RS s sodbo št. I U 1538/2015-32 z dne 7. 7. 2016 njihovi tožbi ugodilo tako, da je prvotno odločbo odpravilo in zadevo vrnilo toženi stranki v ponovno odločanje. Sodišče je namreč v svoji sodbi opozorilo na to, da je treba interese posameznikov obravnavati kot interese uporabnikov javne prometne površine, pri čemer je treba upoštevati, da lahko javne ceste pod predpisanimi pogoji prosto uporablja vsak. Tožena stranka je v ponovljenem postopku ugotovila, da so ceste, kjer se opravlja videonadzor, kategorizirane kot javne poti. Gre za občinske javne ceste. V nadaljevanju obrazložitve podrobno pojasnjuje, katere podatke je pridobila od Mestne občine Ljubljana (v nadaljevanju MOL) in katere posebej od Inšpektorata MOL. Pridobila je tudi redne izpiske iz zemljiške knjige za parcele, na katerih stojijo zapornice, nad katerimi se izvaja videonadzor. Nadalje navaja, da je svojo ugotovitve in stališča predstavila vsem udeležencem postopka, to je tožeči stranki kot tudi navedenim posameznikom. V nadaljevanju obrazložitve podrobno pojasnjuje, kaj je odgovorila tožeča stranka in kaj stranka z interesom Ervin Kostelec.
3. Tožena stranka je, upoštevajoč vse v postopku izvedene dokaze ter navedbe upravljalcev osebnih podatkov ter predlagateljev postopka, ugotovila, da je upravljanje z vstopno izstopnim sistemom na štirih vstopno izstopnih točkah v naselju BS3 v Ljubljani na kategoriziranih občinskih javnih cestah, ki ga na podlagi Pogodbe o upravljanju vstopno izstopnega sistema za osebna vozila v BS3 izvaja tožeča stranka, nezakonito. Tožena stranka to pojasnjuje z navedbo, da so občinske javne ceste po določbi prvega odstavka 3. člena Zakona o cestah prometne površine, ki so splošnega pomena za promet, in jih lahko vsak prosto uporablja na način in pod pogoji, določenimi s predpisi, ki urejajo ceste, in pravili cestnega prometa. Javne ceste so javno dobro in so izven pravnega prometa in na njih ni mogoče pridobiti lastninske pravice s priposestvom ali drugih stvarnih

pravic. Javne ceste se lahko skladno s 4. členom Zakona o cestah uporabljajo le za cestni promet, za druge namene pa samo v primerih ter na način in pod pogoji, določenimi s predpisi, ki urejajo javne ceste. Po določbi 5. člena Zakona o cestah je prepovedano izvajati ali opustiti kakršnakoli dela na javni cesti, na zemljiščih ali na objektih ob javni cesti, ki bi lahko škodovala cesti, ali ogrožala, ovirala ali zmanjšala varnost prometa na njej. Iz navedenih razlogov tožeča stranka z vstopno izstopnim sistemom zapornic krši določbe 3., 4. in 5. člena Zakona o cestah, saj z njihovim upravljanjem ovira oziroma preprečuje promet na Puhovi, Trebanjski, Maroltovi in Reboljevi ulici. Pogodba o upravljanju vstopno izstopnega sistema za osebna vozila v BS3 iz vidika določb Zakona o cestah ne more predstavljati veljavnega in v postopku relevantnega temelja za spreminjanje prometnega režima na javnih cestah, saj etažni lastniki večstanovanjskih stavb niso pristojni urejati prometa in odločati o postavitvi in upravljanju zapornic na kategoriziranih občinskih javnih cestah. Pri tem ni pomembno, kdo je dejanski lastnik sistema in na kakšen način so tožeča stranka in etažni lastniki pridobili ta sistem. Upoštevati je potrebno, da so kategorizirane javne ceste prometne površine, ki so splošnega pomena za promet, in jih lahko vsak prosto uporablja na način in pod pogoji, določenimi s predpisi, ki urejajo ceste, in pravili cestnega prometa. Tožeča stranka se sklicuje na to, da upravlja z vstopno izstopnim sistemom z dovoljenjem pristojnega organa. Dovoljenje je bilo dano 5. 11. 2010 in potem zopet 15. 12. 2014, ko je bilo dano izrecno novemu upravljalcu, to je tožeči stranki. Vendar se tožena stranka s tem stališčem ne strinja, saj je po 46. členu Odloka o občinskih cestah prepovedano nameščati na cesto kakršnekoli predmete z namenom oviranja ali onemogočanja nemotenega in varnega odvijanja prometa. Primeri, ko je dopustno posegati v prometni režim občinske ceste, so opredeljeni v VI. poglavju tega odloka, vendar nobena od predvidenih situacij ne ustreza možnosti trajnega zaprtja lokalne ceste. Drugi akt, ki je veljal v letu 2010 na območju MOL, pa je bil Odlok o cestno prometni ureditvi. Ta odlok je v 5. točki II. poglavja določal, da sme pristojni organ določiti območja umirjenega prometa na občinskih cestah ter območja omejene hitrosti, medtem ko območja za pešce določi Mestni svet MOL. Zaprtje javne ceste z zapornico in s tem omejitev uporabe ceste na način, kot je bil izveden s strani javnega podjetja Ljubljanska parkirišča in tržnice (v nadaljevanju JP LPT d.o.o.), pa ne predstavlja določitev območja umirjenega prometa oziroma območja omejene hitrosti skladno z določbami 31. člena tega odloka. Mestna občina Ljubljana se sklicuje na 21.a člen tega odloka, predmetna določba pa je umeščena v tisti del, ki ureja mirujoči promet, torej določitev javnih parkirnih površin ter režim parkiranja na le teh. V tem postopku pa se ne zastavlja vprašanje zakonitosti postavitve zapornice, nameščene na zemljišču večstanovanjskega objekta oziroma zemljišču fizične oziroma pravne osebe, pač pa je predmet tega postopka vprašanje zakonitosti postavitve zapornice na občinski cesti. Iz določbe 21. a člena odloka ne izhaja, da se sme za dosego ureditve posebnega režima parkiranja na zasebnih zemljiščih zapreti javna cesta oziroma postaviti tehnično

opremo za omejitev dostopa na sicer javni cesti lokalnega pomena. Slednje bi po svoji naravi predstavljalo umestitev javne ceste v območje za pešce, kar pa bi po določbi 32. člena tega odloka lahko določil izključno mestni svet. Glede na navedeno listina, ki jo je predložila MOL, ne more imeti pravnega učinka, saj je ni izdal pristojni organ oziroma le ta ni imel za to pravne podlage. Tudi če bi se štelo, da je predmetno soglasje veljavno, pa je bil objavljen nov Odlok o urejanju prometa v Mestni občini Ljubljana, ki je v 47. členu odločil, da z dnem uveljavitve tega odloka preneha veljati Odlok o cestno prometni ureditvi. Ker se tožeča stranka sklicuje tudi na izjavo župana iz leta 2014, se tožena stranka opredeljuje tudi do veljavnosti te izjave. V letu 2014 je veljal Zakon o cestah ter na njegovi podlagi sprejet Odlok o urejanju prometa v MOL, ki pa ne predvideva spremembe prometnega režima na občinskih cestah s strani župana. Ta izjava zato ne more biti pravno formalno relevantna in jo tožena stranka šteje kot neformalno izjavo, ki je bila s strani MOL dana v vlogi občine kot enega od etažnih lastnikov v soseski BS3. Tudi sklicevanje na soglasje 87,38 % etažnih lastnikov v naselju BS3 ni relevantno, ker je treba upoštevati, da so zapornice in videonadzorni sistem postavljeni na kategoriziranih javnih cestah in ne na zemljiščih, ki pripadajo etažnim lastnikom. Tožena stranka ni zaslišala predstavnikov MOL in etažnih lastnikov, ker meni, da takšen narok ne bi prispeval k drugačni rešitvi predhodnega vprašanja, saj te izjave ne morejo spremeniti dejstva, da se vstopno izstopni sistem nahaja na kategoriziranih občinskih javnih cestah. Tožena stranka pa za upravljanje sistema nima veljavnega soglasja pristojnega občinskega organa. Torej je bila postavitve vstopno izstopnega sistema zapornic nezakonita. Nezakonito stanje pa ne more pomeniti podlage za uresničevanje zakonitih interesov zasebnega sektorja iz tretjega odstavka 10. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-1). Torej tožeča stranka za izvajanje videonadzora na štirih vstopno izstopnih točkah v soseski BS3 v Ljubljani nima zakonske podlage.

4. Tožeča stranka v tožbi najprej opozarja na to, da je tožena stranka zoper njo vodila inšpekcijski postopek glede istega vprašanja, a je bil ustavljen zaradi ugotovitev skladnosti obdelave osebnih podatkov z zakonom. Nadalje navaja, da je predlog za postavitve zapornic v letu 2010 dal župan, da je bil prenos zapornic iz JP LPT d.o.o. na tožečo stranko izveden na predlog in ob soglasju MOL in da sistem še naprej deluje s soglasjem MOL. Tožeča stranka je toženi stranki predlagala, naj izvede narok z zaslišanjem predstavnikov občine in etažnih lastnikov, tožena stranka pa temu ni sledila, čeprav so določena dejstva sporna in jih brez dodatnih dokazil ni mogoče ugotoviti oziroma ovreči trditev tožnika. Tožena stranka se ni opredelila do dopisa koordinacijskega odbora Oddelka za gospodarske dejavnosti in promet MOL in zapisnika Zbora predstavnikov etažnih lastnikov ter do vabila MOL na sestanek o prenosu zapornic in izjave MOL z dne 15. 12. 2014. Iz izjave MOL z dne 22. 12. 2014 izhaja, da ta potrjuje, da se strinja s postavitvijo vstopno

izstopnega sistema za osebna vozila v BS3 in da je seznanjena z vsebino pogodbe o opravljanju vstopno izstopnega sistema. To izjavo je štela tožena stranka za neformalno in neupoštevno. Torej ni ugotovila pravilnega dejanskega stanja. Nedvomno je JP LPT d.o.o. upravljalo s sistemom v imenu MOL. V marcu 2013 je prav MOL dala pobudo, da se upravljanje prenese na etažne lastnike. Prenos je bil narejen s strani MOL, ki se je tudi zavezala izdati soglasje za postavitev zapornic in pozitivno mnenje k postavitvi zapornic na zemljiščih, ki so v lasti tretjih. Tožena stranka je nekritično sprejela kot verodostojen dokument MOL z dne 28. 7. 2015, ki ga tožeča stranka ne pozna. Iz njega izhaja, da tožeča stranka nima pravne podlage za prevzem upravljanja s prometno opremo in z videonadzorom na javnih površinah v konkretnem primeru. Ne drži navedba tožene stranke, da je bila izjava župana z dne 15. 12. 2014 izdana zgolj v vlogi enega od etažnih lastnikov in da ne gre za soglasje MOL k vstopno izstopnemu sistemu. Tožeča stranka tudi ne more ugotoviti, kaj je pravi razlog za presojo tožene stranke v tem, da soglasje z dne 14. 12. 2010 nima pravnega učinka. Prav tako sprememba splošnega akta sama po sebi nima nobenega vpliva na upravne akte, ki so bili izdani na podlagi prej veljavnega. Upravni akt ne postane avtomatično neveljaven, če se spremeni predpis, ki je bil podlaga za njegovo izdajo. Soglasje je upravni akt, ki velja, tako kot drugi upravni akti, dokler vanj ni poseženo z rednimi ali izrednimi pravnimi sredstvi. Poleg tega tožena stranka sploh ni ugotavljala, in je vsaj preuranjeno zaključila, da se za vse javne poti uporablja 5. člen Zakona o cestah. Tožeča stranka je poudarila, da se uporaba ceste ali njenega dela sme omejiti z dovoljenjem pristojnega organa (člen 10/2 Odloka o urejanju prometa v MOL) in da se po Pravilniku o prometni signalizaciji in prometni opremi na cestah prepoved vožnje v naseljih lahko označi z zapornico, vendar se tožena stranka do tega ni opredelila. Tožeča stranka vztraja pri tem, da MOL lahko dovoli omejitev prometa na lokalnih cestah tudi z zapornicami. Stališče tožene stranke, da se lahko promet omejuje le, če je tako vnaprej predvideno z odlokom, ne pa od primera do primera s konkretnimi posamičnimi pravnimi akti, ni pravno skladno z Zakonom o cestah. Nadalje tožeča stranka očita toženi stranki tudi kršitev pravil postopka, ker ji več dokumentov ni bilo poslanih v postopku odločanja, ampak so bili zgolj povzeti v delih, ki so se zdeli relevantni toženi stranki. Izpodbijane odločbe tudi ni mogoče preizkusiti, ker ni mogoče ugotoviti, kaj je pravi razlog za neučinkovanje soglasja MOL z dne 14. 12. 2010, to je, ali je pravno neučinkujoče, ker ga ni izdal pristojni organ in zakaj tožena stranka meni, da stvarno pristojni organ pomeni le določeni oddelek MOL in ali soglasje ni pravno učinkujoče, ker pristojni organ ni imel pravne podlage za njegovo izdajo. Ni razvidno, ali soglasje ni pravno učinkujoče zato, ker je za prenehanje učinkovanja konkretnega upravnega akta dovolj, če je splošni akt, na podlagi katerega je bil izdan, nadomeščen z drugim. Torej izpodbijane odločbe ni mogoče preizkusiti. Razen tega izpodbijane odločbe sploh ni mogoče izvršiti. Poleg tega je treba tudi upoštevati, da je 88,49 % lastniških deležev etažnih

lastnikov soglašalo z videonadzorom, kar se sicer nanaša na uporabo 76. člena ZVOP-1, vendar je treba po prepričanju tožeče stranke uporabiti analogijo tudi v konkretnem primeru. Objektivno ni mogoče prenehati z videonadzornim sistemom in obdelovati podatke le treh strank z interesom in prav tako ni mogoče iz shranjenih video posnetkov izbrisati vseh video posnetkov, na katerih so samo osebni podatki navedenih posameznikov. To bi bilo možno le v primeru pametnega videonadzora, ki bi prepoznal posameznika, takšnega sistema pa tožeča stranka nima. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo izreče za nično, podrejeno pa, naj jo odpravi in vrne zadevo toženi stranki v ponovno odločanje. Zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka. Tožeča stranka je predlagala tudi izdajo začasne odredbe, predlogu je sodišče delno ugodilo tako, da je izvršitev odločbe v delu izreka odložilo do pravnomočne odločitve v tem upravnem sporu in sicer v delu, kjer se tožeči stranki nalaga v roku 15 dni iz videonadzornega sistema izbrisati vse video posnetke z osebnimi podatki strank z interesom.

5. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da je obrazložila, zakaj se listina, na katero se sklicuje tožeča stranka, ne more šteti kot veljavno soglasje, ki bi lahko predstavljalo temelj za opravljanje posega na predmetnih občinskih cestah. Poleg tega je bilo soglasje z dne 14. 12. 2010 dano JP LPT d.o.o. in nikakor ne more veljati kot soglasje, ki bi dovoljevalo, da s sistemom upravlja tožeča stranka. Izjava župana z dne 15. 12. 2014 pa ne more biti pravno formalno relevantna, ker iz nje ni razvidno, na kakšni pravni podlagi je izdana in zato njene veljavnosti ni mogoče preizkusiti. Nadalje še navaja, da je iz sklepov Višjega sodišča v Ljubljani in Okrajnega sodišča v Ljubljani v zadevah I Cp 3384/2013 in III P 137/2013 razvidno, da so kategorizirane javne ceste javno dobro, ki so izven javnega prometa, zaradi česar tožnika nimata posestnega varstva na javni površini. Sodba Vrhovnega sodišča RS opr. št. IV Ips 4/2014, na katero se sklicuje tožeča stranka, pa je za predmetni postopek povsem brezpredmetna, saj je bila izdana v postopku za prekrške in se nanaša zgolj na lastnike zemljišč, po katerih potekajo javne ceste. Za rešitev predhodnega vprašanja je pomembno zgolj to, ali ima tožeča stranka za upravljanje s sistemom podlago v predpisih. Tožena stranka je zavrnila tudi predlog tožeče stranke po izvedbi naroka, na katerem bi se opravilo zaslišanje predstavnikov MOL in etažnih lastnikov, saj z ničemer ne bi prispeval k drugačni rešitvi predhodnega vprašanja. Tožena stranka je tožečo stranko in stranke z interesom seznanila z vsebino vseh dokumentov, ki jih je pridobila v okviru reševanja predhodnega vprašanja. Poleg tega je izrek odločbe možno izvršiti na več načinov. Možno je enostavno prenehati izvajati video nadzor nad štirimi vstopno izstopnimi sistemi z zapornicami. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo kot neutemeljeno zavrne.
6. Sodišče je v postopek pritegnilo tudi Ervina Kostelca, Jelko Matulič in Viktorja Švikarta kot stranke z interesom, ki v odgovoru na tožbo navajajo, da so vse štiri ceste občinske ceste, na njih pa je postavljen sistem zapornic, s katerimi upravlja

tožeča stranka in neznanemu številu uporabnikov preprečuje uporabo javnih cest. Tožeča stranka zagovarja stališče, da je upravičena, da upravlja s sistemom zapornic, ker da se z njenim početjem nekateri uporabniki strinjajo. Stranke z interesom menijo, da izražena podpora župana ni nad zakoni, tožeča stranka pa ni dokazala, da ima pravno podlago za upravljanje občinskih cest. Tožena stranka je pravilno ugotovila, da 21. člen takratnega Odloka o cestno prometni ureditvi ni mogel biti podlaga za vzpostavitev sistema zapornic, saj v pričetku delovanja sistema zapornic sploh še ni veljal. Zadnje pisno odločitev glede zapornic je Mestna občina Ljubljana sprejela 27. 6. 2012, ko je JP LPT d.o.o. ukazala, da z zapornicami ne upravlja več. Tožena stranka je pravilno ugotovila, da tožeča stranka nima veljavnega soglasja pristojnega občinskega organa in ga tudi JP LPT d.o.o. ni imelo. Po mnenju strank z interesom je tožena stranka tudi pravilno ugotovila, da Odbor za gospodarske dejavnosti Mestne občine Ljubljana ni imel pravne podlage za določanje tako restriktivnega prometnega režima, s katerim se območje občinske ceste v naravi umesti v območje za pešce z omejenim lokalnim prometom, ampak je to v pristojnosti Mestnega sveta MOL. Glede trditve o nezmožnosti izvršitve odločbe pa tožeča stranka celo sama opiše, kako je napadeno odločbo mogoče izvršiti. Stranke z interesom predlagajo, naj sodišče tožbo zavrne.

K točki I izreka:

7. Tožba je utemeljena.
8. Tožena stranka je z izpodbijano odločbo ugotovila, da tožeča stranka za obdelavo osebnih podatkov posameznikov ni imela zakonite podlage, zaradi česar ji je naložila, da mora prenehati z videonadzornim sistemom in izbrisati video posnetke z njihovimi osebnimi podatki. Tožena stranka je prišla do zaključka, da tožeča stranka za obdelavo podatkov z videonadzornim sistemom nima zakonite podlage na podlagi odgovorov na vprašanja, ki jih je zastavila MOL in Inšpektoratu MOL, ter informacij, ki jih je prejela. Izhajala je iz tega, da gre v obravnavani zadevi za zaporo občinske javne ceste in da ni bilo podlage za zaporo te ceste s sistemom, s katerim upravlja tožeča stranka.
9. Skladno s 95. členom Zakona o cestah je upravljalec občinskih cest občinska uprava. Način izvajanja nalog opravljanja določi pristojni organ občine s splošnim aktom. Zakon o cestah v več določilih določa, da so možne na občinskih cestah tudi zapore oziroma omejitve uporabe iz različnih razlogov (101. in 102. člen Zakona o cestah). Tožena stranka v svoji odločbi ugotavlja, da je v določenih primerih dopustna omejitev uporabe občinske ceste tudi na podlagi odlokov, ki jih sprejme občina. Vendar pri tem ugotavlja, da občina ni imela pravne podlage, da bi lahko dovolila take omejitve, kot jih je dovolila. Tožena stranka tako na 13. strani odločbe navaja, da soglasje MOL - potrditev oziroma ureditev dovozov v sosesko

BS3 z dne 14. 12. 2010 ne more imeti pravnega učinka, saj ga ni izdal pristojni organ oziroma organ, ki je izdal soglasje, za to ni imel pravne podlage. Ker se tožeča stranka sklicuje tudi na podpisano izjavo župana z dne 15. 12. 2014, se tožena stranka opredeljuje tudi do njene veljavnosti. Pri tem navaja, da le-ta ne more biti pravno formalno relevantna in jo šteje zgolj kot neformalno izjavo.

10. Po vsem povedanem je mogoče zaključiti, da je upravljalec občinskih cest občinska uprava, ki sme tudi dovolitičasne omejitve. Sodišče se strinja s toženo stranko o tem, da je potrebno za take omejitve imeti pravno podlago. Vendar pa sodišče meni, da tožena stranka ne more brez opravljene ustne obravnave sprejeti zaključkov, da MOL ni imela pravne podlage za soglasje k postavitvi vstopno izstopnega sistema oziroma za prenos sistema v upravljanje tožeči stranki. Tako sklepanje tožene stranke je po mnenju sodišča preuranjeno.
11. V obravnavani zadevi je namreč potrebno upoštevati, da gre za upravni postopek, kjer nastopa več strank z nasprotujočimi si interesi. Na eni strani je tožeča stranka, ki ima interes, da vzdržuje vstopno izstopni sistem vključno z videonadzorom, na drugi strani pa so trije posamezniki, ki temu nasprotujejo. V prvem odstavku 154. člena Zakona o splošnem upravnem postopku je določeno, da mora uradna oseba, ki vodi postopek, vedno razpisati ustno obravnavo v zadevah, v katerih sta udeleženi dve ali več strank z nasprotujočimi si interesi, ali kadar je treba opraviti ogled ali zaslišati priče ali izvedence. Torej bi morala biti v tej zadevi razpisana ustna obravnavazato samo zaradi tega, ker je udeleženih več strank z nasprotujočimi si interesi. Opustitev tega procesnega dejanja bi bila možna le v izjemnih primerih, to je le takrat, ko tudi oprava ustne obravnave v nobenem primeru ne bi mogla privedi do drugačne odločitve, kar pa za konkretno zadevo ni mogoče trditi. Tožeča stranka je v upravnem postopku celo sama predlagala toženi stranki, naj v primeru dvoma v predložena dokazila in posledično zakonitost ravnanja tožeče stranke dopolni dokazni postopek in v njegovem okviru izvede tudi narok z zaslišanjem predstavnikov MOL in etažnih lastnikov, čemur pa tožena stranka ni sledila. Tožeča stranka se namreč sklicuje na to, da je bil vstopno izstopni sistem v naselju BS3 postavljen na pobudo MOL in da je v njenem imenu prišlo do prenosa sistema na tožečo stranko. MOL se je po navedbah tožeče stranke tudi zavezala izdati soglasje za postavitvezapornic. Prenos zapornic iz JP LPT d.o.o. na tožečo stranko je bil izveden na predlog in ob soglasju MOL in je bil po trditvah tožeče stranke ponovno vzpostavljen s soglasjem MOL. Glede na to, da je MOL upravljalec občinskih javnih cest na podlagi 95. člena Zakona o cestah po mnenju sodišča ni mogoče brez zaslišanja predstavnikov MOL na ustni obravnavi sklepati, da vsa soglasja MOL nimajo zakonite podlage. Iz navedenih razlogov je opustitev ustne obravnave v obravnavani zadevi take vrste kršitev, ki bi lahko vplivala na drugačno odločitev. Iz navedenega razloga je sodišče odločbo odpravilo na podlagi 3. točke prvega odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1), ker v postopku za izdajo upravnega akta niso bila

pravilno uporabljena pravila postopka - ni bila opravljena ustna obravnava. Ker je sodišče odločbo odpravilo zaradi bistvenih kršitev določb postopka, se do vseh navedb strank ni opredeljevalo. V ponovljenem postopku bo morala tožena stranka opraviti ustno obravnavo in zaslišati predstavnike MOL, ki so sodelovali pri podaji soglasij v zvezi z obravnavano zadevo, ter šele na podlagi opravljene obravnave ugotoviti, ali (ne) obstajajo pravne podlage za izvajanje videonadzornega sistema.

K točki II izreka:

12. Ker je tožeča stranka zahtevala povrnitev stroškov postopka in je sodišče tožbi ugodilo in izpodbijani akt odpravilo, je prisodilo, da ji mora tožena stranka skladno z določilom tretjega odstavka 25. člena ZUS-1 povrniti stroške postopka. V skladu z navedenim določilom se tožniku v upravnem sporu prisodi pavšalni znesek povračila stroškov skladno s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu. Določilo drugega odstavka 3. člena tega pravilnika določa, da če je bila zadeva rešena na seji in je tožnika v postopku zastopal pooblaščenec, ki je odvetnik, se mu priznajo stroški v višini 285,00 EUR. Iz navedenih razlogov je sodišče priznalo stroške v tem znesku.

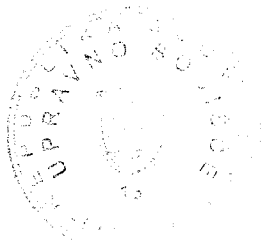
PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 14. junij 2017

Predsednik senata:

dr. Boštjan Zalar, l.r.

Ta prepis je sestavljen o ločevnikom
Podpis pristojnega sodnika